



JOSEP PONS

El director musical del Liceu va agrair ahir la distinció com a doctor honoris causa de la UAB amb un discurs sobre la seva vida en tres moviments.

Qui soc, com soc i què faig

MARTA CERVERA
Barcelona

El mestre nascut a Puig-reig el 1957 va oferir un interessant discurs d'agraïment on va resumir la seva trajectòria i el seu treball en tres apartats – qui soc, com soc i què faig –, com si es tractés de tres moviments d'una partitura. La cerimònia, anul·lada l'any passat per la pandèmia, es va celebrar a l'auditori de la Facultat de Filosofia i Lletres i va ser la primera de forma presencial a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) aquest any. Va estar presidida pel rector de la UAB, Javier Lafuente, i va comptar amb Francesc Cortés,

catedràtic de Musicologia de la UAB, com a padri del nou doctor de la institució.

En el *Qui soc*, Pons va repassar els seus orígens musicals i el seu pas per l'Escolania de Montserrat, on va entrar amb 10 anys i en va estudiar quatre, fins a la seva primera experiència com a director musical al capdavant de l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. «La imaginació era el nostre pa de cada dia», va recordar. També el seu compromís per desenvolupar la Jove Orquestra Nacional de Catalunya, un projecte pioner llavors



Josep Pons, ahir, durant el seu discurs a la UAB.

i fonamental avui; la seva feina durant 10 anys amb l'Orquestra Ciutat de Granada i amb el Cor i Orquestra Nacionals d'Espanya durant dos lustres més, i la seva tornada a Barcelona per fer-se càrrec de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, «per portar al millor nivell possible els cossos estables musicals de la casa.

Màgia, honestat i compromís

El segon moviment, *Com soc*, el va dedicar al seu credo com a creador. «Crec en la necessitat de l'art, sempre, i més en el període que ens toca viure. L'art és «l'únic re-

mei que ens pot deslliurar de dualismes simplificadors». I va parlar també de «la màgia de l'art i de la música», que «comença on acaben les paraules i ens diu coses de manera absolutament directa i diàfana». I va acabar parlant de «l'honestat i el compromís com a pilars que em permeten ser i no semblar que soc».

L'últim moviment, *Què faig*, va tenir molt de classe magistral de direcció d'orquestra. «Si volem que la direcció es converteixi en transcendent i ultrapassi el mer entreteniment, aquest procés de projecció ha de fonamentar-se en

l'honestat, en el sentit ètic, en el qüestionament constant –va dir–. I quan hi arribem, haurem de preguntar-nos quant hi ha de l'obra, quant del compositor i quant del director». I Pons va criticar l'«allunyament que s'ha anat produint entre intèrprets i directors al llarg de la història» i el poder que han anat acumulant aquests últims. «Un bon director ha d'ajudar a distingir entre realitat i raó musical, ser un *trainer* en els assajos i un *performer* el dia del concert» i, com un bon metge, saber diagnosticar problemes i receptar solucions. ■